

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Deanne Anders

A sebésznek is van lelke

Amy Andrews

Soha nem feledtelek

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Denise Chavers, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti cím: *The Surgeon's Baby Bombshell* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Fordította: Windberg Donatella

© Amy Andrews, 2011 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti cím: *Just One Last Night...* (Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás (első megjelenés: 2015)

• Fordította: Herczog Gábor

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 764–765. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

• Kép: Shutterstock

ISBN 978-615-108-071-9

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-30-300-9899; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Deanne Anders

A sebésznek is van lelke

1. FEJEZET

Frannie figyelte, ahogy az összes nő elfordítja a fejét a nővérpultnál. Mindenki, kivéve őt. Nem kellett odanéznie, hogy tudja, dr. Ian Spencer éppen most érkezett a gyermekosztályra. Mint mindig, amikor a lenyűgöző orvos belépett a kórterembe, a rendkívül intelligens nők egy csoportja hirtelen teljesen bugyután viselkedett.

Frannie az elmúlt öt hónapban megfigyelte a jelenséget, de még mindig nem értette. Igen, dr. Spencer jóképű, ha az ember szereti a magas, sötét hajú, melankolikus férfitípust, de ez nem magyarázta meg azt a hősnek kijáró imádatot, amit mindenhol kapott.

Ő aztán biztosan nem tekintette hősnek. Azóta az idegeire ment, amióta meggyőzte a kórház vezetőségét, hogy finanszírozzák a terápiás programját, amelynek keretében súlyosan beteg és traumatizált gyerekekkel dolgozhatott a gyerek trauma- és sebészeti osztályon. Már öt hónapja futott a programja, de valahányszor megpróbált beszélni dr. Spencerrel a közös pácienseikről, a férfi mindig túlságosan el volt foglalva.

Bár el kellett ismernie, hogy sűrű sötét hajával és ragyogó kék szemével eljátszhatná egy vonzó orvos szerepét egy tévéfilmben, úgy találta, meglehetősen távolságtartó a betegeivel szemben, amikor nem orvosi ügyekről van szó. Lehet, hogy a műtőben zseniális, de sürgősen dolgoznia kellene a szociális készségein, hogy javítsa a kollégáival való együttműködését.

Frannie felnézett a jegyzeteiből, és észrevette, hogy még Miss Emily, egy idősebb önkéntes is megállt, hogy megbámulja a folyosón végighaladó orvost. Amikor az ősz hajú nő feléje pillantott, megvonta szemöldökét, és rákacsintott, Frannie nem tudta megállni, hogy ne nevessen.

– Elnézést – mondta egy mély hang a háta mögött.

Frannie bizsergést érzett a hátában, és megesküdütt volna, hogy a szíve kihagy egy ütemet. Valamiért mindig ideges volt dr. Spencer közelében, és dadognia kellett. Nem tudta, miért. Oké, talán a kék szeme miatt ugrott meg a szíve és állt el a lélegzete, vagy talán a széles válla miatt, amely kitöltötte a kék műtősruhát.

Ő sem jobb, mint a többi nő az osztályon.

Nem. Őt nem fogja lenyűgözni a jóképűsége. A külsőségeknél sokkal fontosabb dolgok is vannak. Ezt a leckét még asszisztensként tanulta meg, miután egy vonzó kolléga udvarolt neki. Nem követi el még egyszer ugyanazt a hibát.

Tenyérével végigsimította a köpenyét, barátságosnak remélt mosolyt öltött magára, és dr. Spencerhez fordult.

– Ian, meg akartam kérdezni, van-e egy perce, hogy beszéljünk a...

A hátához beszélt. Dr. Spencer elfordult tőle a mondat közepén? A lány arca szó szerint égett a dühtől. A pasasnak nincs modora!

Ismét a pult felé fordult, és észrevette, hogy néhány nővér szánakozó pillantásokat vet rá. Nem volt titok, hogy dr. Spencer, a gyereksebészeti osztály vezetője nem örült az emeletén folyó terápiás programnak. Frannie már hónapok óta próbálta rávenni, hogy üljön le vele beszélgetni arról, milyen előrelépéseket tett a fiatal pácienseivel. Mindent megpróbált, de a férfi továbbra sem törődött vele.

Igen, a terápiára szánt pénz az ő költségvetéséből származik, de nem veszi észre, mennyit segít az ügyének, ha a betegek pszichiátriai támogatást kapnak? Persze hogy nem. Hogyan is venné, amikor minden figyelmét a gyerekek és serdülők orvosi kartonjaira összpontosítja, és azzal nem foglalkozik, hogy a fizikai betegségük hogyan befolyásolja a viselkedésüket és a mentális egészségüket.

Valamit tennie kell. Ő, tudta, milyen szeszélyesek a sebészek – élete nagy részében együtt élt az egyikükkel –, de ez nem mentség arra, ahogyan dr. Spencer őhöz és a fiatal pácienseivel végzett munkájához viszonyul.

Figyelte, ahogy a férfi belép közös betegük, Danny Owens szobájába, és becsukja maga mögött az ajtót. Sietve visszaadta az aktát a kórtermi nővérnek, és követte. Keményen megdolgozott azért a kis fejlődésért, amit a fiatal beteg az elmúlt két napban mutatott, és nem akarta kockáztatni, hogy Ian visszacsinálja. El sem tudta képzelni, mi történne, ha felzaklatná a fiatalembert.

Megállt a betegszoba ajtajában, kisimította a köpenyét, felnyomta szemüvegét az orrnyergén, és megigazította a fekete névtáblát, amelyen az állt: *Dr. Francis Wentworth pszichiáter*. Bár a barátai mulattak a túl nagy szemüvegén, a józan, professzionális megjelenés tökéletesen működött. Emellett nem akarta, hogy a külseje alapján ítélik meg.

Mély levegőt vett. Barátságos, de közvetlen lesz, és amint a doktor megvizsgálta a fiút, alaposan megmondja neki a magáét.

Röviden bekopogott, és belépett. Észrevette, hogy a beteg éppoly mélabúsnak tűnik, mint az orvosa. A tizenhét éves Danny Owens a szoba túlsó végében állt, és a klinika előtti utcára bámult.

Frannie már két napja foglalkozott a fiúval, de eddig nem tudta rávenni, hogy beszéljen vele, vagy egyen valamit. Amikor Danny és barátnője, Ashley a sürgősségi osztályra került, Frannie-t azonnal hívták. Az iskolából hazafelé menet egy autó hirtelen sávot váltott, és belehajtott a kocsijukba. Danny néhány bordatörést, máj- és combcsonttörést szenvedett. Ashley azonban súlyos fejsérülést: a kórházba érkezése óta nem reagált, mesterségesen lélegeztették.

A neurológus reménykedett, de minél tovább maradt Ashley eszméletlen, annál zárkózottabbá vált Danny. Frannie beszélt a szüleivel, és kérte őket, hogy legyenek türelmesek, de két nap után egyre jobban aggódtak, és nem hibáztatta őket. Danny emésztette magát, és végül eljut majd arra a pontra, hogy robban.

Frannie figyelte, ahogy újra és újra ökölbe szorítja a kezét. Hamarosan vagy összeomlik a gyászban, vagy erőszakosan fejezi ki a dühét. Meg kell találnia a módját, hogy megállítsa, mielőtt elveszítené az önuralmát. Addig is gondoskodik róla, hogy a lehető legnyugodtabb maradjon. Nyomás alá helyezni ebben a helyzetben olyan lenne, mint meggyújtani egy bombán a kanócon.

Dr. Spencer azonban kezdte elveszteni a türelmét – ez abból az ingerült pillantásból látszott, amellyel a fiatalembert nézte. Frannie egy dinamittal teli szobában állt, és úgy tűnt, dr. Spencer készen áll robbantani.

– Danny, tudom, hogy fel vagy dúlva, de nem lesz jobb, ha nem vagy hajlandó beszélni velünk – mondta a sebész. – A nővér mondta, hogy nem eszel, és nem aludtál az éjjel. Ha így folytatod, csak azt fogod elérni, hogy tovább kell kórházban maradnod. Ezt akarod? Itt maradni?

– Dr. Spencer – szólalt meg Frannie. – Beszéltem veled, és megnyugtattam, hogy nem kényszerítjük semmire, amit nem akar – kivéve persze, ha ezzel veszélybe kerülne. Felírtam neki gyógyszert is, ami segít neki elaludni, ha akarja szedni.

– Ha nem eszik hamarosan valamit, akkor szondás táplálást rendelek el – válaszolta Ian. – Tápanyagra van szüksége, hogy felgyorsítsa a gyógyulást.

A fenébe is, dr. Spencer tényleg meg meri gyújtani a gyufát egy olyan szobában, amely tele van robbanóanyaggal. Ha elolvasta volna a feljegyzéseit a betegaktában, tudná, hogy ha bármit is erőltetnek, az csak visszafelé sülni fog. Újabb ok, amiért abba kellett hagynia azt a játékot, hogy úgy tesz, mintha ő és a programja nem is létezne. Biztosan nem fog eltűnni csak azért, mert a nagy dr. Spencer nem vesz róla tudomást.

Danny megfordult, és rájuk nézett. A fájdalmas tekintet a szemében szíven ütötte Frannie-t. Még olyan fiatal, és máris rendkívül traumatikus élményen ment keresztül.

Ez volt a fő probléma a fiatal betegeknel: ebben a korban még nem rendelkeztek életképes megküzdési stratégiákkal. Ezért volt szükségük Frannie segítségére. Meg kellett találniuk a módját, hogy feldolgozzák a traumáikat. A drasztikus élmények természetesen nyomot hagytak, de a terápia révén a gyerekek erősebbek lettek, és megtanultak jobban megbirkózni az életükben bekövetkezett változásokkal.

– Danny, biztos vagyok benne, hogy dr. Spencernek nem áll szándékában akaratod ellenére etetni, hacsak nem ártasz magadnak – mondta Frannie, és figyelmeztető pillantást vetett a férfitra, hogy ne szakítsa félbe. – De a szüleid nagyon aggódnak, és tudom, hogy ezt nem akarod. Hajlandó

lennél ma legalább megpróbálni enni valamit? A kedvükért?

Danny megvonta a vállát, lenézett a padlóra, végül bólintott. Jó fiú volt, és Frannie tudta, hogy szereti a szüleit. A szeretetük segít majd neki túljutni ezen, sokkal jobban, mint ahogy ő valaha is segíteni tudna. Sajnos sok beteg nem kapott ennyi támogatást a családjától.

– Hajlandó vagyok elfelejteni a szondát, ha megígéred, hogy ma legalább az ételek felét megeszed – mondta Ian. – Szólok a nővérnek, hogy megrendelje, amit kívánsz. Vagy a szüleidet is megkérhetjük, hogy hozzanak valamit. Megegyeztünk? – Kinyújtotta a kezét, és várta, hogy Danny megfogja.

A fiú a kinyújtott kézre meredt. Ian félt, hogy visszautasítja a békeajánlatát, de végül mégis kezét rázott vele. Ian néhány másodpercig fogta a kezét. Érezte, hogy remeg. Rossz állapotban van. Dr. Wentworth kényeztetheti, amennyit csak akarja, de ő a felelős az egészségéért, és nem hagyja, hogy éhen haljon a szeme láttára.

Tényleg kényszertáplálattal táplálna Dannyt? Valószínűleg nem – de ezt sem a fiúnak, sem dr. Wentworthnek nem kell tudnia. Ha a fenyegetésével eléri, hogy a páciens eszik valamit, akkor eléri a célját, és a hatása sokkal nagyobb lenne, mint dr. Wentworth halk beszédének.

Elengedte a kezét, és megígérte, hogy másnap újra megnézi. Kétsége sem volt afelől, hogy a pszichiáter elégedetlen vele, de cseppet nem érdekelt. Elvégre ő sebész, segít a fiatal betegeknek felépülni a sérüléseikből, és visszatérni a normális életbe. Nincs ideje időnként megállni, és megkérdezni, hogy érzik magukat. Más sérülteket is el kell látnia, gondoskodni róla, hogy jobban legyenek. Ez a munkája.

Az összes pszichoblát dr. Wentworthre hagyja. Végül is a nőt ezért fizetik, nem?

Hallotta, hogy valaki a háta mögött a nevéen szólítja, de úgy tett, mintha nem hallaná. De kiderült, hogy dr. Wentworth nem az a típus, aki feladja. Soha nem adta fel. Elhatározta, hogy őt is bevonja a terápiás programjába, de erre nem fog sor kerülni. Saját bőrén tapasztalta, hogyan dolgoznak a terapeuták.

Megfordult, és kinyújtotta a karját, hogy a fiatal nő ne rohanjon neki.

– Ó... bocsánat – mondta dr. Wentworth, és kisöpörte a haját az arcából. Sötétbarna szemei dühösen villogtak túlméretezett, fekete keretes szemüvege mögött.

Átlagos magasságú volt, és amennyire meg tudta ítélni, átlagos testalkatú. Lehetetlen volt megmondani, mit rejteget a bőrváladékos köpeny alatt, amelyet állandóan viselt. Az egyetlen, ami igazán feltűnő volt ezen a nőn, az a hátára omló telt, sötét haja. És azok a szemek... Kifürkészhetetlenek voltak, s közben olyan érzést keltettek Ianben, mintha egyenesen a lelkébe látnának – abba a részébe, amit gondosan elrejtett.

Egyszer már megnyílt. De az a személy, akiben megbízott, s akitől támogatást várt a fia halála után, darabokra tépte a szívét, míg gyakorlatilag semmi sem maradt belőle. Soha többé nem engedi, hogy egy nő illyet tegyen vele. Soha többé nem engedi, hogy egy pszichiáter elemezze.

– Ian, beszélünk kell – hallotta a lány hangját.

Lerázta magáról az emlékeket, és észbe kapott, hogy még mindig dr. Wentworthhoz ér. Sietve elhúzta a kezét, és megfordult, hogy elmeneküljön.

– Elnézést, dr. Wentworth. Vár a vizit.

– Ezúttal nem fog megszabadulni tőlem, Ian – válaszolta a lány, hangsúlyozva a nevét, mintha arra akarna utalni, hogy a férfi még mindig nem hajlandó a keresztnévén szólítani.

– Dr. Wentworth, biztos vagyok benne, hogy fontos mondanivalója van, de egy óra múlva műtétet lesz, addig be kell fejeznem a vizitet.

– Meg kell beszélünk, ami odabent történt – erősködött a lány.

– Úgy érti, azt, hogy végre rávettem a betegemet, hogy egyen valamit? – kérdezte Ian. – Szerintem elég jól ment.

Figyelte, ahogy a lány összehúzott szemmel vizsgálja, és majdnem elnevette magát. Azt hiszi, a pillantásával meg tudja félemlíteni? Ha tényleg ez a célja, sokat tanulhatna Lydiától, a volt feleségétől. Na, ő tényleg félelmetes volt – már jóval azelőtt, hogy a házasságuk tönkrement volna.

– Már két napja dolgozom Dannyvel. A barátnője állapota még mindig kritikus, mint tudja. Bár

Danny tisztában van vele, hogy nem ő volt a hibás, mégis büntudata van – és tele van haraggal. Ezekkel az érzésekkel kell megbirkóznia, és én mindennap dolgozom ezen vele és a szüleivel. Az, hogy tápszondával fenyegette meg, csak újabb okot adott neki, hogy dühös legyen. Neki most arra van szüksége, hogy érezze, hogy ő irányít valamit, szóval az nem segít, ha még több irányítástól megfosztjuk.

Ian lenézett rá. Mintha pontosan tudta volna, milyen gombokat kell megnyomnia rajta. Feldolgozni az érzelmeket. Ja, ugyanezt a pszichobláblát hallgatta a házassági tanácsadójától. Szép summát fizetett azokért az órákért, amiket „érzelmelek feldolgozásával” töltött a volt feleségével a fia halála után. Mire ment vele? Egy gyötrelmes válást és egy sérült hírnevet.

– Jó reggelt – mondta egy hang a háta mögött.

Megfordult, és látta, hogy a kórház orvosigazgatója közeledik feléjük. Abból, amit hallott, amióta New Orleansba költözött, dr. Richard Guidry a pályája kezdete óta ebben a kórházban dolgozott. Mostanra megöszült és pocakot eresztett, de biztos, finom kezű főnök volt, aki mindig a beteg jóllétét helyezte előtérbe.

Ian csodálta őt. Mindig is könnyű volt vele dolgozni. Akárcsak az összes többi itteni munkatárssal – az egyetlen kivétel a pszichiáter volt, aki épp most is zaklatta. Nem tudta volna megmondani, mi volt benne, ami mindig menekülésre készítette.

– Jó reggelt.

Ian és dr. Wentworth egyszerre viszonyozták a köszönést, aztán egymásra meredtek. Ian eltűnődött, vajon a nő észreveszi-e, mennyire erőltetett a mosolya.

– Megzavartam valamit? – kérdezte az igazgató, és rosszállóan nézett rájuk, hogy tudassa, legalábbis részben kihallgatta a beszélgetésüket.

Dr. Guidry egyik szigorú szabálya az volt, hogy nincs veszekedés. Az igazgató magasra tette a mércét, de mindenki igyekezett megfelelni neki.

Azok után, amit Lydia okozott neki Atlantában, Ian különösen igyekezett elkerülni a problémákat. Az itt töltött két és fél év alatt nem volt semmi gondja Richard Guidryvel. De a pszichiáterrel még lesz bőven.

– Éppen egy közös páciensünkkel kapcsolatban akartunk időpontot egyeztetni – mondta, miközben a nőre nézett, és megpróbált kevésbé feszülten mosolyogni, mint ő. – Nem így van, dr. Wentworth?

A nő olyan pillantást vetett rá, amely először rosszállónak tűnt, de aztán huncut mosolyra húzta a száját.

– Így van, dr. Guidry. Ian épp most egyezett bele, hogy ma leülünk, és beszélünk erről a betegről. Öt körül az irodájában, oké? – kérdezte Ian felé fordulva. – Később találkozunk.

Azzal elment, mielőtt Ian bármit is válaszolhatott volna.

– Örülök, hogy ilyen jól kijönnek egymással – mondta dr. Guidry. – Frannie kiváló pszichiáter, és szenvedélyesen végzi a munkáját a gyermekosztályon. Nem lenne jó, ha bármi probléma lenne maguk között.

Megveregette Ian hátát, és folytatta útját a folyosón. Ian biztos volt benne, hogy átlátott a színjátékukon – ahhoz túl okos –, így nem volt más választása, mint találkozni dr. Wentworthszel, ahogy ígérte, bár ez volt az utolsó, amire vágyott.

2. FEJEZET

Ian a jegyzetein dolgozott a főorvosok másnapi értekezletére. Kihúzta az íróasztalfiókját, hogy elővegyen egy nyomtatványt. Alatta felfedezte a bontatlan levelet, amelyet néhány hete kapott a volt feleségétől. Az egyszerű fehér boríték visszabámult rá.

Lydia mindig azzal vádolta, hogy hideg, szívtelen és közömbös. Attól tartott, hogy a levél még bántóbb szavakat tartalmaz, mint amiket a nő már a párterapeutájuk jelenlétében hozzávágott. Olyan szavakat, amelyek a lelkébe szúrtak, és megsemmisítettek minden érzést iránta. Lydia mindig ilyen kegyetlen volt? Ilyen érzéketlen? Persze voltak problémáik – melyik párnak nincsenek? –, de soha nem gondolta volna, hogy a nő, akit a középiskola óta szeretett, így rátámad.

Bár... nem érdemelte meg, legalábbis részben? Ha aznap este otthon lett volna, talán sikerült volna megmentenie a fiát. Lydia ezt folyton a szemére vetette.

Bámulta a borítékot, és becsapta a fiókot. Nem, nem akar visszamenni abba a pokolba, amit a fia halála után átélt.

Az órájára pillantott. Már csak néhány perc volt hátra a dr. Wentworthszel való találkozásig, és elhatározta, hogy nem hagyja, hogy a gyengeségei megmutatkozzanak. A legkevésbé sem hiányzik, hogy ez a nő az átható tekintetével belesse a magánéletébe. Elnyomta a fájdalmat, és mélyen magába zárta.

Frannie a falnak támaszkodott Ian irodájának ajtaja mellett. Tudta, hogy a férfi bent van, hallotta, ahogy az íróasztalánál dolgozik, és papírokat tologat ide-oda. Végül kopogott, és várta a választ. Nem törődött az ösztönével, hogy meneküljön.

– Szabad – hangzott végre odabentről.

– Ian, köszönöm, hogy időt szakít rám – mondta belépve.

Még soha nem volt olyan bátor, hogy meglátogassa az irodájában. Most sarokba szorította: nincs más választása, mint beszélni vele.

Az íróasztal mögött még erőteljesebbnek tűnt, és a mellette lévő bútorok úgy néztek ki, mintha törpéknek készültek volna. Ian türelmetlenül villanó szemmel nézett fel rá, és Frannie azon kapta magát, hogy hátrál egy lépést.

Nem, ezúttal nem fogja megfélemlíteni. Kiegyenesítette a vállát, felemelte az állát, és nem mozdult. Ez a férfi nem hagyj még egyszer figyelmen kívül.

– Tudom, hogy mindketten elfoglaltak vagyunk, de nagyon szeretnék beszélni magával a fejlődésről, amit a héten láttam a betegeinél.

Ian hátradőlt a székében, és a szokásos érdektelen pillantást vetette rá. Úgy tűnt, mintha egyenesen keresztülnézne rajta – mintha nem merne a szemébe nézni.

– Danny Owens evett már? – kérdezte.

Frannie a délutáni sétája során megnézte Dannyt, és tudta, hogy Iannek nem tetszene a válasza. A nővér jelentette, hogy evett néhány falatot az ebédjéből, de az étvágya még mindig messze volt egy egészséges kamasztól. Frannie feltételezte, hogy ez csak akkor fog változni, ha a barátnője állapota javul, de legalább elkezdett beszélni vele és a szüleivel, ez előrelépésnek számít.

– Nem eleget. Annyit nem, amennyire szüksége lenne.

Ian szigorú pillantása elárulta neki, hogy részéről a beszélgetésnek vége. De ha azt hiszi, ilyen könnyen megszabadulhat tőle, akkor alábecsüli. Nem fog többé lábujjhegyen járkálni dr. Spencer és a problémái körül. Ha együtt akarnak dolgozni, akkor most mindent tisztázniuk kell.

– Pontosan mi baja van velem, dr. Spencer? Az, hogy a vezetőség a beleegyezése nélkül finanszírozza a programomat? Vagy valami személyes?

– Nincs köztünk semmi „személyes”, dr. Wentworth. Az pedig, hogy a vezetőség beleegyezett a programjába, nem meglepő, tekintve a családjá kapcsolatát a klinikával.

A lány nevetésben tört ki, és tisztában volt vele, hogy inkább keserűen, mint vidáman hangzik.

– Azt hiszi, apám segített volna? Egyszer beszélnie kellene vele. Semmit sem akar jobban, mint hogy pofára essek, észhez térjek, újra tanuljak, és végre „rendes” orvos legyek.

Dr. Spencer bizonyára hallott róla, hogy az idősebb dr. Wentworth mennyire csalódott, amiért egyetlen lánya nem lépett a nyomdokaiba. Az apja nem igazán csinált ebből titkot.

– Mindegy, ez nem személyes ügy. Semmi bajom magával vagy a programjával. Sőt, biztos vagyok benne, hogy a szolgáltatásai bizonyos esetekben hasznosak. De nem vagyok róla meggyőződve, hogy a munkája elég nagy változást hoz a betegeknél ahhoz, hogy igazolja a költségeket. Nekik hosszú felépülési időre és drága rehabilitációra van szükségük.

– Tehát azt mondja, hogy a lelki problémáik maguktól elmúlnak, miközben kizárólag a fizikai sérüléseiket kezeljük? Biztosíthatom, hogy sok ember kívülről egészségesnek tűnik, de belül mély sebeket rejteget. Ha olvasta volna a gyerekkori traumákról szóló szakirodalmat, amit a programom indulásakor osztogattam, akkor tudná, hogy az ilyen gyerekek gyakran szenvednek későbbi életükben pszichés és fizikai panaszoktól. Sokan közülük soha nem fognak teljesen felépülni, akármilyen jól kezelik a fizikai sérüléseiket. Olyan lelki sebek maradhatnak, amik nem gyógyulnak be rendesen, hacsak nem kapják meg a kellő segítséget. Ezt szeretné? Ezt akarná a saját gyerekének?

A férfi állkapcsa összeszorult, sietve elfordította a tekintetét. Frannie látta, hogy ujjai elfehérednek, ahogy a szék karfájába markol. Árulkodó jelei annak, hogy érzékeny pontra tapintott. Talán mégsem olyan közömbös az ügye iránt, mint gondolta. Talán mégis van szíve...

Mikor azonban kinyitotta a száját, már ismét ugyanolyan távolságtartó volt, mint előbb, és Frannie tudta, hogy elvesztette.

– Az én feladatomban a kórházba kerülő sérült gyerekek ellátása. Ehhez minden sebészeti szakértelmemet és a legmodernebb technikai felszerelést használom, amihez hozzáférék. Egészségessé akarom tenni a gyerekeket, hogy minél hamarabb visszatérhessenek a normális életbe. Megértem, hogy segíteni akar rajtuk, de... – Felemelte a kezét, mielőtt a lány félbeszakíthatta volna. – Sebészként a vizsgálati eredményekre, az életjelekre és a fizikai vizsgálatokra támaszkodom, hogy lássam, hogyan gyógyulnak. Ezek kézzelfogható információkat adnak, amik segítenek eldönteni, hogyan kezeljem a beteget. Biztos vagyok benne, hogy segíteni akar rajtuk a maga módján, de nekem a fizikai egészségükre kell koncentrálnom. Sebész vagyok – ezt csinálom, ebben vagyok jó. Szívesen bízom magára a betegek mentális jóllétét, amíg a programja nem ütközik az én kezelési tervemmel.

– És mi van, ha mégis? Megértem, hogy meg akarja tartani az ellenőrzést a betegek kezelése felett. De amit Dannyvel tett, az visszaesést okozhatott. Egy ilyen ultimátum visszafelé sülni el egy tinédzsernél. Én is a legjobbat akarom a betegeknek. Csak annyit kérek, hogy dolgozzunk együtt. Ha bármi problémája van azzal, amit csinálunk, mondja meg. Az egóm kibírja, higgye el. De ennek mindkettőnkre vonatkoznia kell. Ha nem értek egyet azzal, ahogy egy helyzetet kezel, én is szólni fogok.

Várákozva bámulta a férfit. Túl sokáig hagyta, hogy a dolgok ilyen rosszul alakuljanak közöttük. El kell rendezniük a nézeteltéréseiket. Arra számított, hogy a férfi igyekezni fog ellentmondani, de úgy adta neki elő a dolgot, hogy nem hagyott menekülőutat. Vagy hajlandó együttműködni vele, vagy a legnagyobb balféknak fog tűnni a klinikán.

– Ezzel egyetértek, de mindenben, ami a pácienseim fizikai egészségét érinti, én mondom ki a végső szót. No, ha végeztünk, szeretném megnézni néhány páciensemét – jelentette be a doktor, és felállt.

Frannie már közel járt hozzá, hogy elérje – ezt biztosan tudta –, de aztán a férfi ismét bezárkózott, elfojtotta az érzéseket, amelyeket a lány egyértelműen felismert benne, és visszaváltozott azzá a távolságtartó sebésszé, akivel az elmúlt öt hónapban dolgozott.

Frannie provokálni akarta. Tudatni vele, hogy felfedezte a repedést a homlokzatán, mielőtt még elrejtette volna. De belátta, hogy ez nem vezetne jóra. Sok éven át próbálta áttörni a falakat, melyeket az apja az anyja halála után épített a belső énjé köré, míg végül rájött, hogy semmi

értelme.

De ez nem jelenti azt, hogy lemond Ianról. A férfi reakciója elég volt ahhoz, hogy tudja, a szíve nem kövült meg teljesen – legalábbis még nem. Lehet, hogy az apja számára már nincs remény, de Ian talán egy nap rájön, hogy a gyerekeknek, akiket kezel, nem csak a sebészi képességeire van szüksége. Hanem érzelmi támogatásra is, amit mindketten nyújtani tudnak nekik, ha összefognak.

Megállt az ajtóban, és megfordult. Most, hogy az apjához hasonlította, kíváncsi lett.

– Ian, csinál maga egyáltalán valami mást is a munkáján kívül?

– Nekem fontos a munkám – válaszolta a doktor, és levette köpenyét az ajtó melletti fogasról.

– De szokott pihenni? Megengedi magának, hogy élvezze az életet? Szakít magának elég szabadidőt?

– Tessék? Csak nem aggódik értem, dr. Wentworth?

Megragadta az ajtó kilincsét, és Frannie elhátrált. A mozdulattól majdnem a férfi karjában kötött ki. Visszatartotta a lélegzetét, érezte Ian testének melegét, s a lába hirtelen nem akart engedelmeskedni: nem sikerült még jobban elhátrálnia. Egy másodpercből kettő lett, de egyikük sem mozdult.

Hogynem vette észre, mikor pedig annyi időt tölt emberi érzelmek és reakciók tanulmányozásával? A felgyorsult szívverése, amikor Ian a közelében van... ez a szinte mágneses vonzás és taszítás... Minden jelet figyelmen kívül hagyott! Vajon a férfi is érzi ezt? Ezért próbálja mindig elkerülni?

– Van, akinek nincs ideje magánügyekre – válaszolta Ian, megtörve a csendet. – Egyébként meg soha nem találkozgatok kollégákkal.

Frannie továbbra is közte és az ajtó között állt, és arra várt, hogy valami bizonyítékot talál arra, hogy a férfi is érzi – érzi ezt a vonzalmat, amelytől felgyorsult a pulzusa. Vizsgálati eredményeket akar? Meg fogja adni neki!

Közelebb ment hozzá, testük csak néhány centiméterre volt egymástól. Figyelte, ahogy a férfi tekintete az ajkára téved, és megnedvesítette a nyelvvel, mert azonnal előntötte a forróság. Ó, igen, Ian is érzi – és egyáltalán nem örül neki.

A férfi hátrahőkölt. A pillanat elszállt, de Frannie megkapta, amire szüksége volt. Ez hát az oka, hogy olyan nehezen tudnak együtt dolgozni? Ez a bizsergető érzés, amiről a férfi láthatóan nem akar tudomást venni?

Odakint a folyosón ismét Ian felé fordult. Igyekezett semleges arcot vágni, de a hangja kissé rekedten szólt.

– Tényleg? Akkor kivel találkozgat?

Ian ábrázata felbecsülhetetlen volt, mielőtt Frannie megfordult és elment.

Egy hét telt el a találkozó óta dr. Wentworthszel – vagy dr. Frannie-vel, ahogy a betegek hívták –, és ez alatt a hét alatt Ian vívódva próbálta megemészteni a beszélgetést és az arra adott reakcióját.

Mindent egybevéve úgy nézett ki, mint egy címeres balfék, aki nem törődik a betegeivel. Pedig ez nem igaz, ő megteszi értük, amit csak tud: minden sebészi képességét és diagnosztikai tudását nekik szenteli. Ez az egyetlen, ami maradt neki – minden, amit adni tud. Régen ő is olyan volt, mint ez a fiatal pszichiáter: fogékony a páciensei érzéseire és szükségleteire. De azok az idők elmúltak.

És aztán a váratlan reakciója, amikor egy pillanatra majdnem a karjában tartotta dr. Wentwortht. A teste hirtelen átvette az irányítást, és egyértelműen jelezte, mit akar.

Egy kislány aranyos kuncogására megállt. Rögtön ezután nevetés hallatszott. Megfordult. Felismerte a szobát, amely mellett az imént elhaladt. A beteg éppen a harmadik kemoterápiás kezelésén volt túl, és teljesen kimerült. A szülei fontolgatták, hogy tápszondát ültettetnek be neki, de Ian még nem tudta, hogyan döntöttek.

Bekukucskált a résnyire nyitott ajtón, és figyelte a gyereket, aki csinos, rózsaszín virágmintás kendőt viselt. Az ágyon keresztbe tett lábbal ülő dr. Wentwortht fésülgette, akinek haja lazán omlott a hátára, és úgy tűnt, otthon érzi magát a kislánnyal játszva. Ez a munkamódszere?

Ian hallgatta a beszélgetésüket. Frannie megpróbálta elmagyarázni, hogy a tápszonda segítene rajta, és hogy abban semmi rossz, de a kislány hallani sem akart róla.

– Tudod, hogy a szüleid a legjobbat akarják neked, Sarah. Azért nem akarsz, mert félsz a beavatkozástól?

A kislány összepréselte az ajkát, arcáról eltűnt a vidámság.

– Amynek volt ilyen csöve. Megmutatta. Azt mondta, ronda, és fájni fog.

– Szerinted is ronda? – kérdezte Frannie.

– Egy cső áll ki a hasából. Tiszta ronda. Azt mondta, azon etetik.

– Pontosan ez az, amire szükséged van, hogy újra megerősödjél. Mit szólnál, ha megmutatnám az egyik babámon, hogy működik? Akkor jobban éreznéd magad?

A gyerek elgondolkodó arcot vágott.

– Lehet, de attól még rondán nézne ki. És Amy azt mondta, fáj, amikor beledugták. Utálta, és én se akarom.

– Ezért mondtad a szüleidnek, hogy nem akarsz, hogy dr. Spencer egy ilyen csövet tegyen beléd? – kérdezte Frannie.

– Talán... – válaszolta Sarah.

Frannie lemászott az ágyról, és a csinos kislányra nézett, aki még mindig a kezében tartotta a hajkefét. Visszafojtotta a könnyeit. Sarah annyi mindenben ment keresztül az elmúlt két évben. Egy évig tünetmentes volt, de aztán a rák visszatért a kis testébe, és most úgy tűnt, ezúttal győzni fog.

– Dr. Spencer kiváló sebész – magyarázta Frannie. – Nem ígérhetem, hogy nem fog fájni, de tudom, hogy ad olyan gyógyszert, amitől könnyebb lesz.

Figyelte, ahogy a kislány az ajkát rágja.

– Megint azt a rágógumigyógyszert? Azt szeretem.

– Beszélek veled, és meglátjuk, mit tehetek, oké? – Frannie átölelte, vigyázva, hogy ne gabalyodjon bele a mellkasába vezető infúziós csőbe.

– Dr. Frannie, tudom, hogy nagyon beteg vagyok. Hallottam, ahogy anyu és apu beszéltek róla, és sírtak.

– Így van, Sarah, súlyos beteg vagy. Ezért az orvosok gyógyszert adnak neked, hogy segítsenek rajtad, de rosszul érzed magad tőlük. Ők meg akarnak gyógyítani. – Hátralépett, és megfogta a gyerek kis kezét. – A szüleid annyira szeretnek, hogy fáj nekik ilyen betegnek látni.

– Nem akarom. Nem akarom elszomorítani a szüleimet. Igyekezni fogok, hogy ne sírjak, ha valami fáj. Ettől jobban fogják érezni magukat?

Frannie nyelt egyet, megigazította a kendőt a kislány fején, még mindig próbálta visszatartani a könnyeit.

– Szerintem még rosszabbnak találnák, ha megpróbálnád elrejtetni az érzéseidet. De fogadok, hogy fel tudnád vidítani őket néhány öleléssel és puszival.

Sarah elmosolyodott, és felvette a babát, aminek a haját még azelőtt megfésülte, hogy Frannie belépett a szobába.

– Az menni fog – felelte, és figyelmét ismét a játékra fordította.

Frannie összeszedte magát, elköszönt, és megígérte neki, hogy holnap visszajön, és elhozza a saját babáját.

A folyosón majdnem összeütközött Iannel.

– Ó, bocsánat – motyogta, felemelte a fejét, és látta, hogy a férfi tekintetéből a saját aggodalma tükröződik vissza. – Hallotta?

– Igen.

– Már így is annyit szenvedett, nem tudom, hogy bírják a szülei.

– Mit hogy bírnak? Nézni, ahogy az orvosok megpróbálják megmenteni a lányuk életét?

– Tudom, de...

– Nem, dr. Wentworth, nem tudja. Semmit sem tud arról a fájdalomról, amit egy szülő érez a gyereke elvesztésekor. Semmit. És bármit is tartalmazzon a programja, az nem adhatja vissza a gyászoló szülőknek a halott gyermeküket. Nem gyógyítja ki őket a gyászukból, és nem fogja megmenteni a házasságukat. Az életük hátralévő részét azzal fogják tölteni, hogy reggel

felébrednek, és megkérdőjelezzik magukat. Tépelődnék, hogy megtettek-e mindent, amit lehetett. Nem kerültek-e el a figyelmüket a jelek, amik döntő fontosságúak lettek volna a gyerekük megmentéséhez. Azt fogják kérdezgetni maguktól, hogy vajon másképp alakultak volna-e a dolgok, ha gyakrabban ott lettek volna mellette. Magának fogalma sincs, milyen érzés elveszíteni egy gyereket. – Megfordult, hogy elmenjen.

– Jó napot kívánok – szólta dr. Guidry. – Meg kell mondanom, meglep, hogy megint itt látom magukat a folyosón vitatkozni.

Frannie hirtelen úgy érezte magát, mintha tizennégy éves lenne, és épp rajtakapták volna, hogy dohányzik a lányvécében.

– Mi csak... – Ianre nézett, a segítségét remélve.

A férfi felvonta a szemöldökét, és ellenségesen meredt rá.

– Csak félreértés volt – mondta Frannie, és büntudatosan mosolygott dr. Guidryre. – Diszkrétebbnek kellett volna lennünk. – Kényszerítette magát, hogy Ianre is mosolyogjon. – Többet nem fordul elő. Ugye, Ian?

– Elnézést, dr. Guidry. Dr. Wentworthnek igaza van. Nem kellett volna a folyosón beszélgetnünk.

Dr. Guidry mindkettőjükre szigorú pillantást vetett, amitől Frannie legszívesebben elfutott volna. Nagy bajban voltak.

– Úgy tűnik, kommunikációs problémánk van. Azt hiszem, ebben mindkettőjüknek segítségre van szüksége. Elmondom, mit fogunk tenni. – Frannie felé fordult. – A feleségem nagyon aggódik, mert kevés az önkéntesünk, hogy megépítsük a klinika idei Mardi Gras-kocsiját. Szerintem nagyszerű lenne, ha besegítenének neki egy kicsit. Ez jó lenne csapatépítésnek is, úgymint állandóan erről prédikálnak a feletteseim. Hát nem hangzik jó mókának? – Ian felé fordult.

Ian általában megfejtethetlen arca hirtelen rémültnek tűnt. Ennyire elborzasztja a gondolat, hogy vele dolgozzon? Vagy ő is azok közé a férfiak közé tartozik, akik nem akarják fizikai munkával bepiszkolni a kezüket? Izmos alakját elnézve nem csak a műtőben dolgozik, valószínűleg konditerembe jár.

Talán attól is fél, hogy megsérül a keze. Az apja mindig elutasította, hogy bármi olyat csináljon, ami kárt tehet a kezében.

– Nem hiszem, hogy erre szükség van, dr. ... öö... Richard – válaszolta Ian. – Biztos tisztában van vele, mennyi munka van most a klinikán.

– Itt mindig sok a munka. Nézze így: segíthet egy idős emberen. Ha az asszony boldog, én is boldog vagyok, és a többi. És ne aggódjon, én is ott leszek. Mondom, remek móka lesz.

Ketten bámultak dr. Guidry után, ahogy folytatta útját a folyosón, és üdvözölte a többi kollégát.

– Ha beszél vele, talán ráveheti, hogy meggondolja magát – javasolta Ian Frannie felé fordulva.

– Én? A maga hibája, beszéljen vele maga! De előre szólok, hogy csak az idejét vesztegeti.

– Egyik sem az én hibám – mondta Ian, és gyorsan a karórájára pillantott. – Már így is késésben vagyok a következő időpontomról. Beszéljen vele, térítse észhez. Mondja meg neki, hogy jól ki fogunk jönni egymással.

Frannie-nek mosolyognia kellett.

– Hm... nem azt mondta a múltkor, hogy a kollégáinak nincs helye a magánéletében?

A férfi gyilkos pillantást vetett rá – elfelejtette, hogy naponta foglalkozik traumatizált tinédzserekkel. Egy pillantásnál sokkal több kell ahhoz, hogy megfélemlítse.

– Ahogy mondtam, nem az én hibám. Ha meg akarja kockáztatni, beszéljen vele maga. Dr. Guidry legtöbbször olyan szelíd, mint egy plüssmackó, de amint megszegi az ember valamelyik szabályát, rettentő és makacs grizzlyvé változik. Én a maga helyében beletörődnék a büntetésbe. Nekem pontosan ez a szándékom.

Frannie utánanézett, ahogy elment, miközben motyogott valamit a nagyképű orvosokról és a kíváncsi pszichiátereikről. Ő nem is kíváncsi – bár azt szerette volna tudni, miért borult ki annyira Ian a Sarah szüleire tett megjegyzésére. Nyilvánvalóan együttérez velük. Ez az első alkalom az együtt töltött öt hónapjuk alatt, hogy valódi érzelmeket mutatott.

De miért? Elvesztett egy beteget egy műtét során, és ennek emléke még mindig kísérti? Vagy

volt valaki, aki még közelebb állt hozzá? Egy testvér? Frannie tudta, hogy elvált, de azt nem, hogy vannak-e gyerekei.

Bármi is okozza a fájdalmat, amit a hangjában érzékelt, trauma lehet, és még mindig szenved tőle. A vele szembeni viselkedése ellenére nem tudta megállni, hogy ne aggódjon érte. Bántja valami, és segítségre van szüksége. Tudta, hogy Ian soha nem kérné ezt a segítséget, de ha sikerülne elnyernie a bizalmát, talán megnyílna neki.

Nagyon jól hangzik az ötlet, hogy együtt dolgozzanak a klinika Mardi Gras-kocsiján. Pont ez kell nekik, hogy összerázódjanak! És ha közben megtalálja a módját, hogyan segítsen Iannek, annál jobb.